

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2914

гр. София, 29.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в закрито заседание на 29.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

като разглежда дело номер **3975** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Постъпила е молба от ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. за изменение на постановеното решение в частта му за разносните като присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в полза на адв Г. бъдат увеличени, а тези които ищецът е осъден да заплати на СО бъдат намалени. Обосновава доводи с практиката на ЕСПЧ.

В срока по чл.248, ал.2 ГПК насрещната страна по искането и ответник в съдебното производство е депозирал отговор, с доводи за недопустимост на искането, евентуално сочи, че не са налице основания за изменение на решението в частта за разносните.

Съдът, като се запозна с изложеното в искането и становището на ответната страна, намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Разпоредбата е приложима в съдебно-административното производство на основание препращащата разпоредба на чл.144 АПК.

С оглед това съдът намира процесната молба за допустима – подадена от надлежна страна и в срока по чл.248, ал.1 ГПК, а разгледана по същество –неоснователна, по следните съображения:

Съдът не намира основание да ревизира решението си в частта за разносните и да отстъпи от изложените подробно изводи касаещи начина на определяне размера на разносните, които намира за ненужно да преповтаря.

Съдът намира искането по чл. 248 ГПК на ищеца за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на СО под минимума по Наредба № 1 от 9 юли 2004 г за минималните размери на адв възнаграждения за неоснователно, предвид

съображенията, изложени в решението на СЕС по дело C-438/22. На първо място в т.25 и т.26 от цитираното решение е посочено, че "Съдът оставя на националния съд да прецени дали са допустими минимални прагове за цена на услуги, определени от орган на сдружение на предприятия, които предоставят тази услуга и имат антиконкурентен интерес, т.е. да формулира изключения от принципната забрана по член 101 ДФЕС.", както и: "В това отношение следва да се припомни, че в рамките на производство по член 267 ДФЕС, основаващо се на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, ролята на последния се свежда до тълкуването на разпоредбите от правото на Съюза, във връзка с които е отправено запитването, в случая член 101, параграф 1 ДФЕС. Затова не Съдът, а запитващата юрисдикция следва да прецени в крайна сметка дали с оглед на всички релевантни обстоятелства, характеризиращи случая, разглеждан в главното производство, както и на икономическия и правен контекст, в който той се вписва, разглежданото споразумение има за своя цел ограничаването на конкуренцията (решения от 18 ноември 2021 г., *Visma Enterprise*, C306/20, EU:C:2021:935, т. 51 и цитираната съдебна практика, и от 29 юни 2023 г., *Super Bock Bebidas*, C211/22, EU:C:2023:529, т. 28). "

Също така, както е посочил СЕС в т.27 от решението по дело C-438/22, "Когато се произнася по преюдициално запитване обаче, Съдът може, въз основа на материалите по преписката, с която разполага, да даде пояснения, които да насочат запитващата юрисдикция при тълкуването и да помогнат да разреши спора (решение от 18 ноември 2021 г., *Visma Enterprise*, C306/20, EU:C:2021:935, т. 52 и цитираната съдебна практика, и от 29 юни 2023 г., *Super Bock Bebidas*, C211/22, EU:C:2023:529, т. 29). "

Разясненията на СЕС в т.29 от решението, сочат, че "дори поведение на предприятие, което води до ограничаване на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, каквото е хоризонталното определяне на задължителни минимални тарифи, може да избегне забраната, установена в тази разпоредба, евентуално във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС, когато ограничаващият конкуренцията резултат, който произтича от него, е присъщ на преследването на легитимни цели."

СЕС допълва аргументите си в т.30 от решението: "Несъмнено от постоянната практика следва, че не всяко споразумение между предприятия или решение на сдружение на предприятия, което ограничава свободата на действие на предприятията, страни по това споразумение или обвързани от спазването на това решение, попада непременно в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС. Всъщност анализът на икономическия и правния контекст, в който се вписват някои от тези споразумения и решения, може да доведе до констатацията, първо, че те са обосновани от преследването на една или повече легитимни цели от общ интерес, които сами по себе си нямат антиконкурентен характер, второ, че конкретните средства, които се използват за постигането на тези цели, са действително необходими за постигането им, и трето, че дори да се окаже, че тези средства имат за присъщ резултат ограничаването или нарушаването, поне потенциално, на конкуренцията, този присъщ резултат не надхвърля необходимото, по-специално като премахва всякаква конкуренция (решение от 21 декември 2023 г., *European Superleague Company*, C333/21, EU:C:2023:1011, т. 183). "

Предвид изложеното, СЕС в т.39 от решението си е изтъкнал, че в правомощията на националния съд е да установи, че ограниченията на конкуренцията,

произтичащи от наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не могат да се считат за присъщи на преследването на легитимни цели, националната правна уредба, която придава задължителен характер на тази наредба, би била несъвместима с член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС.

Следователно, националният съд може да не приложи минималните размери за адвокатски възнаграждения по Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, само ако установи, че присъждането на поискания размер на адвокатски хонорар ограничава конкуренцията. Ако обаче, присъждането на поискания размер на адвокатско възнаграждение в минимален и над минимален размер по цитираната наредба е необходимо средство за постигането на легитимна цел от общ интерес и самата цел няма антиконкурентен характер, тогава съдът следва да приеме, че наредбата е приложима и съвместима с чл.101 § 1 от ДФЕС във връзка с чл.4 § 3 от ДФЕС.

В случая не може да се говори за конкуренция между договорен адвокатски хонорар на ищеца с неговия адвокат и разноски, които би могла да получи Столична община, с оглед отхвърлената част от исковете. Това е така, защото съгласно чл.10 ал.4 ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв съразмерно с отхвърлената част от иска. Тази нормативна база не създава условия за конкуренция между възнагражденията, които се следват на процесуалните представители на страните. При липса на конкуренция, легитимната цел, която се преследва от Наредба № 1/09.07.2004г. е „...осигуряването на качествени юридически услуги за обществото. Тя счита, че въвеждането на минимален размер на възнаграждението може да преследва тази цел и да бъде пропорционално, когато то гарантира на адвоката достатъчен доход, който да му позволи да живее достойно, да предоставя качествени услуги и да се усъвършенства.“ /т.16 от решението на СЕС по дело С-438/22/. Не е налице ограничаване на конкуренцията между адвоката, който е самоосигуряващо се лице с частна адвокатска практика, предоставящ безплатна правна помощ по чл.38 ЗА и адвоката представляващ ответника. Липсата на ограничаващ конкуренцията резултат не задължава съда да присъди адвокатско възнаграждение под минимума по Наредба № 1/09.07.2004г. Постигането на посочената по-горе легитимна цел, която няма антиконкурентен характер, не може да се противопостави на правната и фактическа сложност на делото, тъй като ищецът е напълно наясно с трайната и непротиворечива съдебна практика по този вид дела.

В допълнение, очевидно ответникът е избрал адвокат, който активно и адекватно е осъществил правното съдействие по решаване на спорния въпрос. Безспорно, не можем да очакваме всяко едно лице да може подробно и в дълбочина да познава законодателството на България, така че да защити самостоятелно и напълно правата си по възникнали правни спорове. Още по-малко можем да разчитаме на това, когато ответната страна е орган на власт, който би бил в облагодетелствана позиция, използвайки знанията и услугите на упълномощен адвокат. Това би лишило от смисъл и необходимост адвокатската професия, а не това е идеята, защитавана от Съда на Европейския съюз в решението по дело С-438/22, касаещо неограничаването на конкуренцията. /В този смисъл № 11122 от 17.10.2024 г. дело № 9885/2024 г. ВАС/

В обобщение, решението съдържа подробни мотиви за начина на определяне размера на присъдените разноски. Основавайки се на тях, съдът счита, че техният размер е правилен, съобразен с практиката на СЕС и възражението за

прекомерност, спрямо материалния интерес по делото , поради което не следва да преразглежда.

С оглед горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба от ЕТ „Наташа 52-Наташа Кильовска“ чрез Н. К. за изменение на осн чл. 248 ГПК вр с чл. 144 АПК на постановеното решение в частта му за разноските .

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му /чл.248 ал.3 изр.2 ГПК/

Съдия: